

idet man nu voterede Afgiften for et Aar, vilde man i ethvert Fald have Varigheden af den næste Rigsdag, som dog vistnok maa antages at blive mere end de 8 à 9 Uger, der af nærværende Sæssion kunne antages at blive tilovers. Antages paa den anden Side Regeringens Forslag under de nuværende Omstændigheder, saa vilde man jo nu, medens Sagen ikke er moden, vedtage Noget for 2—3 Aar, medens man, ved at udsætte Behandlingen af Realitets-Spørgsmaalet og kun vedtage Afgiftens Bevaren for eet Aar, dog erholder Leilighed til i næste Sæssion, som i ethvert Fald fra alle Sider anerkjendes at maatte blive 9—10 Uger, at kunne give Sagen den yderligere Behandling, den endnu maatte savne. Det forekommer mig saaledes klart, at den eneste rigtige Maade nu at behandle denne Sag paa, under de Banfæligheder, hvorunder dens Behandling for Diebliffet er stillet, er den, at antage min ærede Sidemands (Ungs-gaard) Forslag, da det forekommer mig klart, at man derved vinder i Behandlingsmaaden, saavel med Hensyn til, hvad der kunde blive Fordelen ved at antage det ærede Udvalgs, som ved at antage Regeringens Forslag.

H. N. Hansen: Da det meget let kunde synes efter hvad den ærede Rigsdagsmand for Helsingør har yttret, som om Communalbestyrelsen vilde behøve særdeles lang Tid til at behandle de herhenhørende Undersøgelser, som angaae dette Forslag, saa maa jeg dog, troer jeg, forvare Communalbestyrelsen imod, at den skulde gjøre Fordring paa saa lang Tid til dette Arbejde, at den ikke, naar alle forberedende Arbejder forelaae, skulde see sig istand til at fremkomme med sin Betænkning om Forslaget saa betimeligt, at det kunde foretages allerede i næste Sæssion. Men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at denne Sag ikke alene afhænger af Communalbestyrelsen, den angaaer nemlig tillige Havnevesenet, og det er altsaa forskellige Autoriteter, som ville have at behandle den, saa at det derved let kunde tænkes, at den ikke kunde fremmes med den Hurtighed, som kunde være ønskelig. Jeg erkjender vistnok tilfulde, at Thinget ikke bør gaae ind paa at afgjøre saadanne Bevillingsager, uden at have havt tilstrækkelig Leilighed til at gjøre sig be-

kjendt med alle de Forhold, som komme i Betragtning ved saadanne Bevillingers Behandling, men det er vistnok meget vanskeligt, naar Tiden er om, hvor lang Tid der skal indrømmes, for at et eller andet Forslag kan tilvejebringes, at bestemme, hvilken Tid der kan være den meest passende; det berøer jo væsentligt paa et Skjøn om Forholdene, og altsaa kan den Mening, at det kan skee i kort Tid, og den Mening, at der bør gives længere Tid, maaskee være lige berettiget. Jeg har kun, som sagt, villet fremhæve, at jeg troede, at, naar man indrømmede 2 Aar, som Lovudkastet fastsætter, saa vilde man med større Sikkerhed kunne forvente, at alle de herhenhørende Undersøgelser da kunde være tilendebragte; men jeg holder naturligviis ikke saa strengt herpaa, at jeg jo vel troer, at det, naar det ærede Thing gaaer ind paa det Endringsforslag, som er stillet, at Forlængelsen kun skal skee for eet Aar, ikke vilde være umuligt, at Sagen til den Tid kunde være behandlet saaledes, at den kunde forelægges, men jeg har kun troet at burde yttre Tvivl herom, paa Grund af alle de Forhold, som herved komme i Betragtning.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at erklære paa Udvalgets Vegne, at det tager sin Indstilling tilbage.

Formanden: Jeg veed ikke, om Noget optager Udvalgets Forslag (Dphold.) I modsat Fald vil det være bortfaldet.

Indevrigsministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at, forsaavidt der er Spørgsmaal om, hvorvidt det ærede Thing kunde blive færdigt med dette Lovforslag i kortere eller længere Tid, naar det igjen forelægges, saa troer jeg, at der neppe kan være noget Spørgsmaal om, at man jo vil kunne blive færdig med at behandle det her i Thinget, naar Regeringen kan blive færdig med det til Forelæggelse. Regeringen kan nu meget let blive færdig med det til Forelæggelse, hvis det skulde blive Tilfældet, at man igjen bliver nødt til at forlange disse 50 pCt. af Accisen for et længere Tidsløb; derimod vil det tage Tid og medføre Banfælighed, hvis Afgifterne skulle omreguleres, thi saa er det ikke alene Communalbestyrelsen og Havnevesenet, som har med Sagen at gjøre, men ogsaa